

ОКОЛО

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО КОША В КАРЛЬСФЕЛЬДІ

Ч. 4. Лютий 1946 Рік II.

Хоч доля провадять прелета
Забару із нами жорстоку;
Скввала Україну у пуга,
Засіялє нами Европу,

Святкуймо героїв річниці
Хай з споминів мряни повстане
Богун-наш лицар в криці
І Ольга закута в кайдани.

Їх труци не підуть даремно
Политими кровю слідами
Піде в лавах горде і певно
Вірлиний рід Скобів - до Слави.

Я.К.

Видас Пластовий Кош в Карльсфельді

Редарче Колегія

Адреса: Камп Д. 1. 95 - 278

Карльсфельд, Баварія.

З м і с т .

1.—"В пам'ять"...../вірш/.....	Я.К.	стор.....
2.—За пластову "Вірю"...../вступна стаття/.....	Волт	" 1
3.—Пам'яті полковника Івана Богуня.....	"	" 4
4.—Спомин...../присвяч. О.Басараб/.....	Б.М.	" 10
5.—Незабутній...../кор.спомин про О.Басараб./.....	Баж.	" 11
6.—Порідному краю -на мандрівці.....	Він	" 13
7.—Зима...../вірш/.....	Я.К.	" 15
8.—Скоб...../короткий опис птахи/.....	Охрим	" 17
9.—"Буїного вітру брати - мандрують"...../мандрівн./...Або	"	" 18
10.—Що повинен знати пластун...../з практ.вмілостей/.	Рожко	" 23
11.—З пластової хроніки.....	"	" 25
/із праці Коша в Карльсфельді/	Або	" 27
/Стріча в Регенсбургу/	Я.К.	" 30
/з життя гімназійної молоді/	—	" 31
12.—До наших дописувачів...../відповіді/.....	—	" 31
13.—Для науки і розваги.....	—	" 34
/Нагода чи засада/-До хрон.Ястр-ам	Або	" 35
/Пластун дбає про своє здоров'я/	Олень	" 35
/Зимовий табір старших пластунів/	учасник	" 36
/Лютневий клич/-пропаг. стаття	Перо	" 39
/Рідке щастя/-ловецький спомин	Охрим	" 43
/Загадки/	Грек	" 43
/Усміхнися/	Буковинка	" 45

Рисунки виконали : Буковинка і Любомир Д-як.

ПЛАСТОВЕ

» ВИПУНО «

написав: Голт.

Добре слово -

молоді пластунки й пластуни.

По роках вояцтва і воєнних переживань по Ваших молодих людях промовляє знову "пластотний закон" своєю ядреною недвозначною, глибокою своїм змістом мовою.

У ньому знайдете все те, що маєть Вам спростогу знайти в житті пристильний шлях і на ньому вперятись.

Він - цей пластотний закон - гласить Вас - і кличе до кожночасного діла і чинів, що в них Ви мусите виявити своє пласто - "Я".

І справа в тому, що не смієте сприймати їх як навчальний матеріал, як памятеву задачу - але мусите засвоїти їх як своє "вігую", як закон життя, як факт буднів, як суть Ваших думок, торчок і начал. у переведенні кожного Вашого діла, ровньої Вашої праці.

Інакше Пласт і праця в ньому стане для Вас бездушним раїнуванням часу, стане причиною накопичення для Вас нерозв'язних проблем, що їх так багачько має життя, а так мало або пізно

розв'язує по роках воєнної турботини в яких потоптано права
Божого закону і природи, права людської гідності, свободи
думки, по тих важких у переживанні роках – грубих-нагальних
впливів і розпланування безідеїних кличів новітнього поганства
і варварства закрашених тотальними вигуками і неповинною кро-
в'ю мільйонів жертв, а між тим чи не найбільше жертв нашої
Батьківщини і по світлому дні упадку – загиблї – Ви мусите
підняти ті потоптані ідеї людства – до гідної величі і висо-
ти якраз не чим іншим – як сповненням вимог пластового зако-
ну, що в ньому вони знайшли свій вираз.

Ви мусите стати до праці над собою і в гурті на основах тих
твердих точок пластового закону, щоби рятувати український на-
род і людство.

Зв'яже, що кожна точка пластового закону – це клич і вимога
цілого Вашого життя, що має і мусить стати сумлінням кожної
Вашої думки і чину – а не пустим кличем Вашого пластового за-
писника.

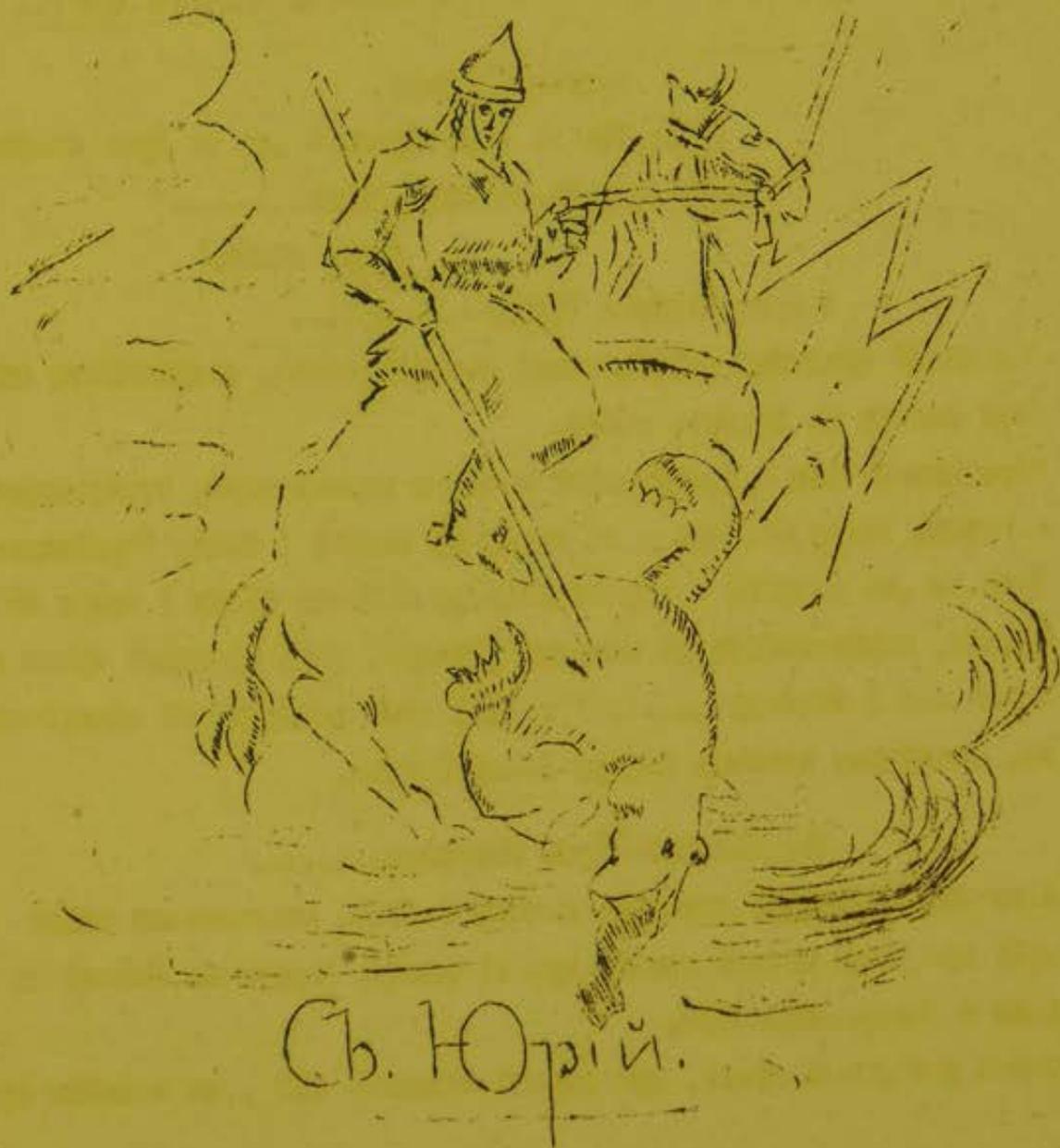
Зв'яже, що кожна точка пластового закону неначе палаючий смо-
лоскип заткнений на Вашому життєвому шляху "до слави, щастя і
свободи", що ідучи за ними – напевно не зійдете із шляху, яким
Ви мусите прямувати, якщо порога Вам наша Батьківщина.

Пласт – це гра – але "на поважно" – що в ній виховуються і
гартуються молоді характери – гра, в якій Ви не глядачі, але
учасники – змагуни. Гра – а якій "старт" починається Вашою
заявою при прийнятті Вас як при чильника – а мета – по через мо-
менти буденного життя, небитим шляхом вигладженого дос'ягту –
але прямим, стрімким – пластовим шляхом – в конкретних ося –

рах - цього - що Вамусите дати своїм найближчим і Вистьківщині.
Мета - для нас усіх - одна - соборна і єдина.....

Пильстровий закон - кличе Вас пильстунки й пильстунки - до Чину.

З нагоди двох пам'ятних
національних рішень...

Св. Юрій.

ПАМ'ЯТІ

незабутнього лицаря України
«славного воїска запорожського»

полковника

Івана Богуна

написав : Волт.

....."та не було кращого ,та не було славні-
шого над полковника Івана....."

/нар. пісня/

Завжди чарівна Україна.....

Золотисті пшеничні лани ,зелені безкраї степи, тьмичістю спо-
виті могили та блакить небес.

Український люд – пробуджений великим гаслом волі, зачарований
могутнім духом Богдана – на шляху до величі і слави Української
Держави ,на розтічі – вороги.Бадьора побідна пісня і запал бо-
ротьби, жертвенність та посвята тисячів, море проливої крові за
новий люд і свободу ..... і на тлі цієї розбурханої стихії-світ-
ла, незабутня постать лицаря Івана Богуна.

I.

Зродили його лани Київщини.....

А сповили козацькі думи про походи і січі, вколисували тужні
мрії про волю річної землі, про її славу, гартували Низові По-
роги і Запорозька Січ.

Серед таборової пісні, при тупоті кінських ніг , на вольних прос-

торах, в блиску заграва та пожеж й козацьких ватр-вінницький полковник Іван, "великий воїн й перший партизан"-як визначна постать Хмельниччини-часів великого зриву, як їх співторець і провідник українських мас.

Він завжди на поготові в невпинному змаганні з ворогом, й на сторожі прав українського народу та його вольностей.

II.

Вінниця та розлогі краєвиди Брацлавщини.....

Вони були свідками його сміливих, несподіваних наскоків, його воєнних герців, надлюдської відваги, воєнних подвигів в обороні західних меж молодій Козацькій Державі.

Він-творець нового козацького ладу і суддя, інженер і господар організатор і оборонець тої Брацлавщини, що в часах Хмельницького стала кровавим тереном боїв, бо тут український народ зложив найбільші гекатомби за добуття собі самостійности. А всю оту зцілість в боротьбі і посвяти перелив у Брацлавщину-Богун.

Він завжди в наступі, його хитроші і воєнний хист -- протраха ворогам. Він ніколи ніким не заскочений, все на поготові і на солі свого вінницького полка, - як захисник великих Богданових добутків і досягнень.

III.

Берестечко - 1651 р.....

Козацький табір в облозі. А там хвилювання черні і зневіра у серця козацькі іза зради більших соратників татар. Уто-ж то на людськюб силою своєї енергії і силою свого духа поконав зневіру у серцях козацьких, хто руками тисячів-клав греблі та мости, гатив кодухами болота, промешував шлях з обложеного табору.

Він зводить внішню задуми прихильників угоди і здачі табору.
Для нього саме думка про це була національною зрадою. В обороні
волі готовий був виточити море крові, щоб вивести козацьке вій-
сько з табору, або самому втопитися в тій крові. Він розумів,
що у війні треба ворога побити, або згинуть з честю.
Тому з хвилиною, як його в Трлях наказним петьманом, він зірвав
переговори з ворогами і вирішив силою пробитися з облоги.
Програшу під Берестечком — у цей сам день — в сам день погрому
схваленої черні — змал своєю козацькою кров'ю "300 неприя-
ваних" та лицарське завзяття Богдана.

IV.

З року на рік на Україні — змагання за вперження
царягності.....

Богдан на вершині своєї слави — в постійних боях із ворогом
під Трлясами і Білою Церквою, у Голі на Волині, в Монастирсь-
ках і в Умані, під Охматовом і знов під Білою Церквою — ніде не
поконаний, скрізь як побідник. Маттизан і Гождь, духовий провідник
і мідобленець Брацлавщини, лицар і месник за кр'вди народа.

На ворожий підступ мал свою незрівняну далекозорість степового
віра, на жорстокість городу — відповідав лицарським ударом
крової козацької шаблі. Його рішення — це лискавки промів, його
меч — пострах наїзникам, його соколи, вірні кошовники, вінниць-
кий долк, найвірніші сини України — це прізне мем'нто для усіх
ворогів Гілної Землі.

Він знав цілу Україну, кожен закуток, кожне вигідне місце до
нападу і до оборони, до приховання.

Ця містечком Бешлі на Буковині він громить до ноги ворогів —
в числі 10 000 душ. Не лишилася ніхто, хто мігби принести вістку

до розгрому до польщі. За Богунова відплата за Берестечко.
На Волощині побивас семигородсько-бессарабські війська, хоче
посадити гетьманича Тимоша на молдавському престолі,
під Монастирськими - розбиває в лух війська Чернацького.
Бо ми з кількома сотнями своїх козаків, виврагшися з обло-
женого міста - влирається з очайвущою брагурою в ворожий та-
бір і змиче до втечі.

На "Думановях" під Охматовом - ратне гетьмана, стягаючи на
себе всю городу силу.

Але - як пшч. літоп. сечь Гелюко - " із при Богуну било
горско бурзо срашно, того рати не могли його ляхи й орда
весорі поглядати а і самі гелюко посромленіє пон сля. "
Богуни відбив напади поляків і орди, і злучився з табором
Хмельницького.

Під Відлу - Церкву приходить Богуни цілий козацький табір -
в 100 000 возів, - як рухому фортецю, відбиваючи усі ворожі
напади. І знову на звідки підступили, а він розбиває в шест
татар - у відплату за мряги за рабунки, за ясир.

Ох і лицар - же він був. Не даром народна пісня обрая його
своїм любимцем - а народня дума за свого героя, а український
народ - своїм найкращим сином.

Бо о слава - це Брацлавщина слава - і цілої України.

І паде вінницький полковник "славетного воїська запорожского"
Іван Богун в дні 17. жовтня 1664.р.-розстріляний ворогами
під Новгородом Сіверським.

А слава про нього живе у піснях та думах, у серцях україн-
ського люду, та співає невмірущі мрії про Боло, Свободу
і Чин України.

.....

А Ви тую славу буйну козацьку високо підніміть,
-Та славного лицаря у свої знамена вберіть
-Лицарські чесноти його за свої прииміть
І куйте долю Вітчизні.....

/за нар. піснею/

Написала: Е.М.

Дня 13.11.1935 р. о год. 8-й ранку три молоді жінки прямують засніженою доріжкою цвинтаря при Янівській вул. у Львові – до могили, що на ній видніє чорний мармурний пам'ятник,

Мяко – пушиста зима, білим радном обгорнула те святе місце, де душі померших лягли на вічний спочинок. В проміннях рожевого ранку спокійно купаються засніжені кушки кипарисів, перлами обмерзлі блищать у сонці сухі бацилля, блиском каменів світять пам'ятники, кругом безлюддя, тиша й спокій, а смереки шепчуть невпинну молитву за померших. Здалека несеться приглушений голос трамваєвих дзвінків та раннього руху міста.

Три жінки спокійно, поважним ходом прямують до місця своєї цілі.

Вони – біля могили. На камені напис: Ольга з Левицьких Басараб, уроджена 1889 р. померла 13.11.1924.

Коротка молитва ..... так тихо довкруги.

Із днів "змагань" – виринає спомин про Ольгу. Дочка священика із села Щуровичі пов. Броди, дитячі та дівочі її літа це час навчання та підготовки до великої громадянської праці, в якій вона

пізніше як студентка і змужня жінка бере живу участь. Найкраще виявила себе як взір точности, великої видержности та сили волі вже в часи змагань V.В.Організації - як її член.

Прапор боротьби за волю Бона вмiла високо нести.

Арештовано її 7.II.1924 р., тайни не зрадила, відійшла серед мук - як герой, як взір - для тих, що покладали собі за завдання - жити і вмерти для Гатьківщини.

..... "Струнко. Тіням героїні громадянки - ми пластунки гуртка "Червона Калина" складаємо поклін .... Прирікаємо Тобі, що в цілому житті буде вести нас ця ідея, за яку Тебе замучено ....

Мовчанка .....

Щумлять смереки, кругом безлюддя - тиша.

Три пластунки йдуть мякими, засніженими стежками до цвинтарної брами - а сонце золотить їм шлях.....

НЕЗАБУТНІЙ...

Написав: Баж.

Знову візначаємо одну з важливих дат, що не можна її оминати мовчанкою а спеціально нам - пластунам.

Пластовий закон підкреслює багато рис, що служать до вироблення національного характеру - "Бути вірним Богу і Україні, помагати другим, доручені діла як слід виконувати.

Такою людиною в нашому недавню минулому була Ольга Басарабова. Згинула вона не зрадивши її доручених тайн.

Рисується барвно велика постать жінки, що виросла на тлі боротьби за державне вільне життя по першій світовій війні, щоб до-

вести свою роль покладену на неї.

Басарабова це виконала. Із затисненими устами пройшла всі муки й тортури в підземеллях при вул. Яковича в келії ч. 7 1924 р.

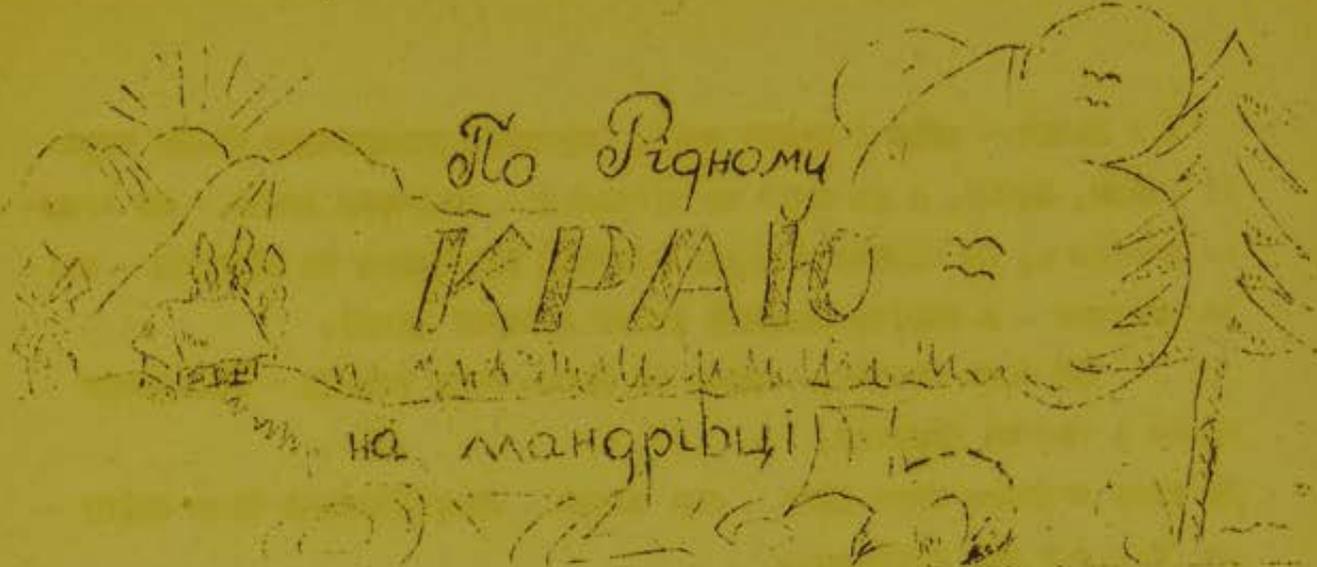
Кілька років пізніше про цю смерть оповідав своїм співтоваришам в тюрмі єдиний свідок, що залишився з учасників процесу "басарабівців". Появилася література, сьогодні її не маємо, маємо одначе живих свідків тієї події.

З нагоди річниці її смерті пригадуємо пластовому братерству цю величню постать.

Беріть все те, що великого й сильного залишила вона нам, — на-шкрябавши на тюремній стіні останні слова: "Бміраю замучена ..."

Найкраще згадаєте героїню — коли її чесноти сплетете із ви-могами пластового закону, а вони стануть вам дороговказом в житті...

До Рідному

КРАЮ

на мандрівці

Одного пізнього зимового дня - ранком - ледве на світ - зоріло - ми вийшли на залізничній станції в Сн.

А нам - у вічі - краса скільських - гір - верш парашки, Ключ та їхні менші побратими.

Мороз залив нам краскою обличчя а інеєм зкрасив - усе довкіль.

Покриті білою габою гори, ліси, дома, скрипіт чобіт та лаптів - зрідка прохочих божків і наш веселий гомін - та думка, що ми уже в горах - на мандрах - дали нам відчуття легкості і свободи.

І дійсно - блиск сходячого сонця, що снігом збілів білі гори, а там де ще не сягнув - синява тіни, - звеличував силуети верхів і чудацькі гейби із заслони виринаючі - інеєм вкриті краєвиди і дерева, будівлі довкілля - ще більше, ще яркіше - унааявнюють красу наших гір.

Дорога від станції - селом, яке тільки димами із комінір - дає про себе знати, бо сніг геть, геть покрив і дахи і загороги а навіть стежки замів. Дорога від станції і село - уже за нами.

Ми пнемося - окружними підходами на верх. Перед нами - ліс.

А в ньому – тиша і велич зими, стрункі, непорочно біллю вкриті сосни, ялиці, а де сніг не дістався – пожовкле листя – як згадка минулого, як спомин літа; на лісових просмиках та стежках – сліди звірини – а скрізь тьмний шепіт лісової пісні.

Ми йшли мовчки, – якось не можна було словом – руйнувати краси і величі природи.

Де тінь згубила своє місце – там сонце – посріблювало біль снігу – до болю, та й нас опривало.

Інемося на веру .....

Наплечники, лешата – шораз важчі. На зводі безлісного верха – серна здивована нашою появою – на мент – застигла в безруку, мов статуя.

Ми йдемо – ліс за нами, сніжні верхи вже ближче, треба пробиватися глибоким снігом; хтось впаде і вибухне безжурного сміху, ларти сковзають в низ і гинуть у нетрах лісів.

Нарешті – верх.... мета нашого мандру, ми втираємо піт з облич.

Спочинок, лешата, наплечники – в сніг, а з наших грудей мимоволі добувається пісня мандрівника.

Антонич вітає красу рідних гір і наш змаг – звуком нашої пісні.

Під нами – ген, ген суняві тіней і ясні полати сніжних просторів. Тонкими смугами снуються дими із коминів гірського села.

Бід низьких стріх, із села, і від замерзлих, заметених снігами гірських потоків – із низів – мов легенькі смужки димів – підпорвас до нас мирний, тихий спокій рідної землі – а верхами шумить вихор і несе неспокійну думу будучих днів – днів зриву а моє жаху.

Рідна земле – простори рідні , безкраї – ми "летом віршинних
крил Скоба" – на твоїх верхах – снуємо – сміливі думи .....

Наплечники готові, стаємо на лешата, бо перед нами нова мета –
– на "крилах лешат" злетіти із верхів, в змаганні з вітрами, зле-
тіти до своїх – на доли – почути людський гомін, принести їм по-
дих вершинного вихру гірського і жвавіший ритм наших молодих сер-
дечь.

А сьогодні .....

сидимо тужно в підніжжі Альп
і вловляємо чутним вухом шепіт альпійських вітрів – може принесе
нам вістку з Рідного Краю .....

Н.п.: Він.

Плинуть сніжки з мрячних небес
Зими царючі бранці.
Немов збірник самих чудес
З вітрами їхні танці.

І дус в них дустун-вітрець
Під хмари їх виносить.
А як йому наскучив герць
Сніжком поговорить : "Досить".

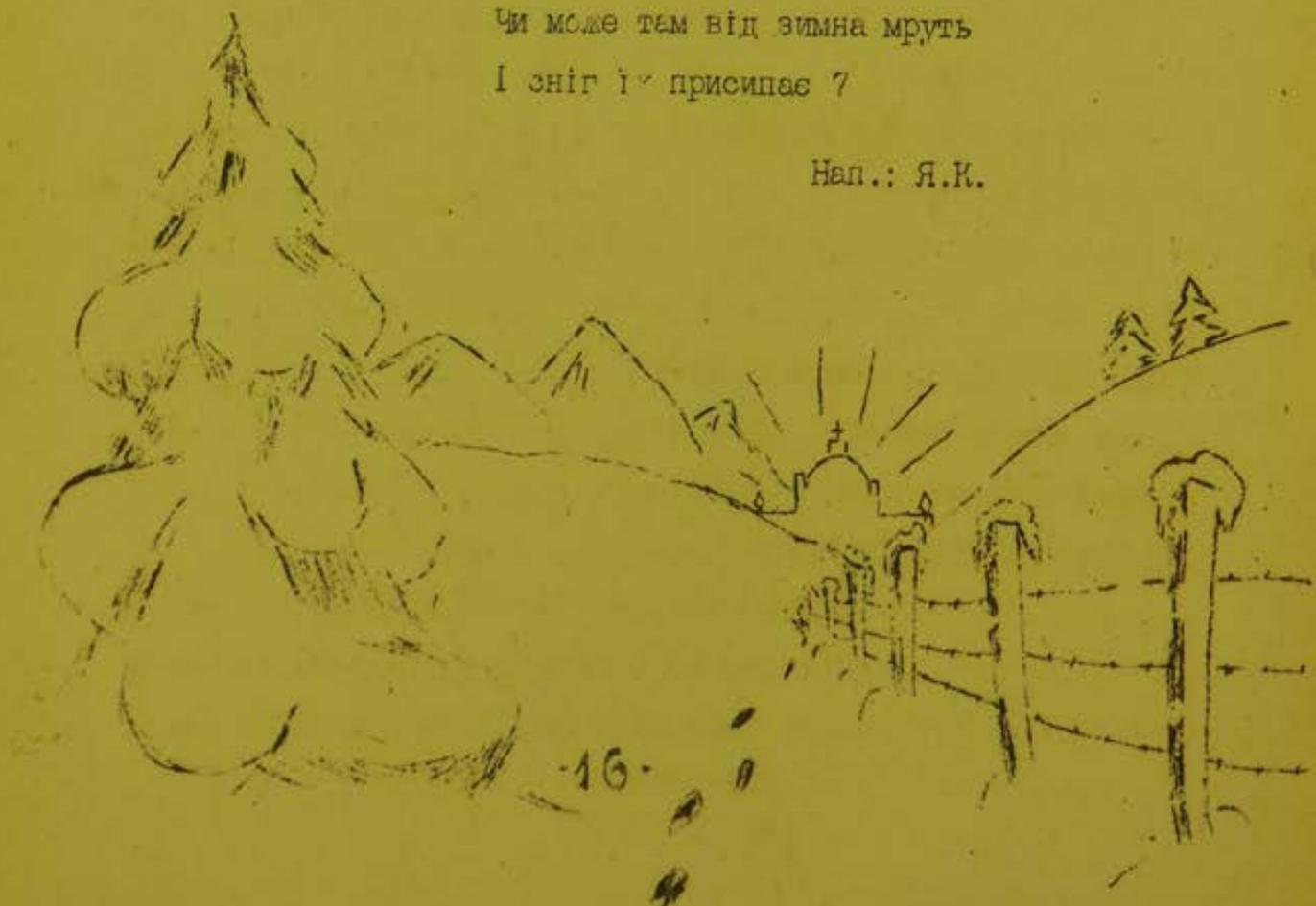
І зніс падуць вони у діл,
Будь бруд землі покрити,
Ноб поле, ліс, вершини гір
Вдэгнуті в білі свити.

Мурас дід мороз на шклі
Якісь джені палати.
Брыянты він кладе дрібні
В зими хрустальні шати.

Тарнице біла. Пластунем
Веселий час Ти дала.
Та во тепер далеко там?
Чи теж снігу навела ?

Чи молодь там, як ми осытут
В Пласті зиму витае ?
Чи може там від зимна мруть
І зніг і присипае ?

Нап.: Я.К.

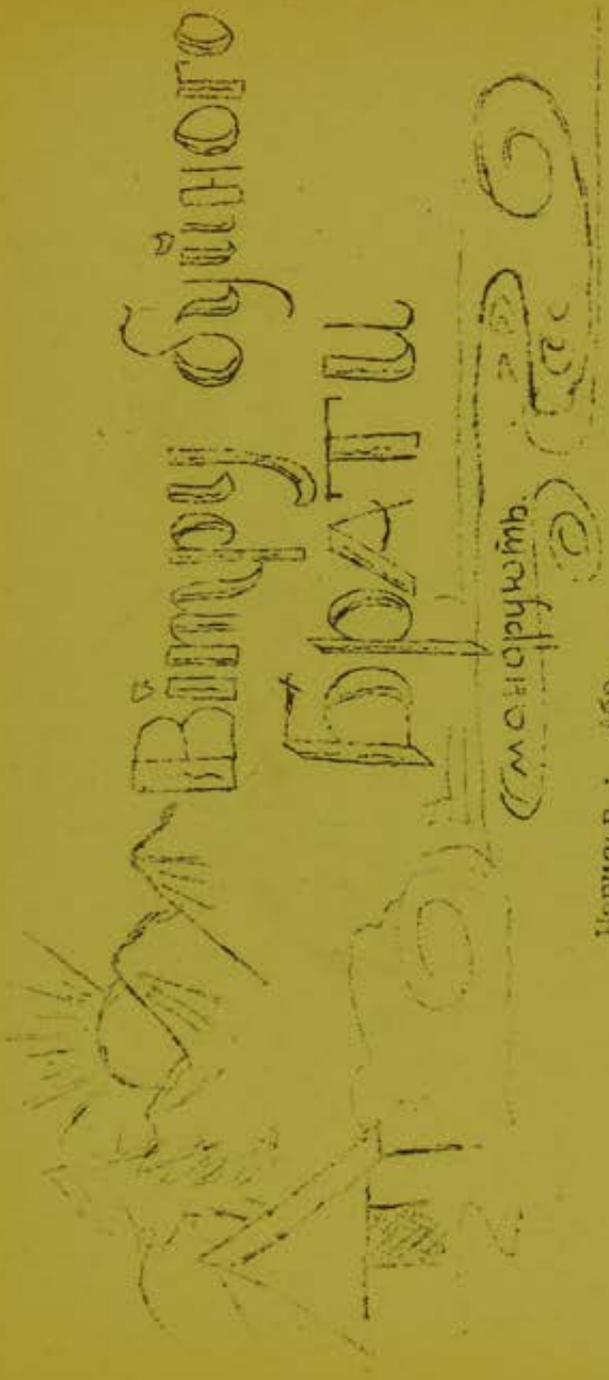
Скоб

Подав: Охрім

Скоб - /лат.галіетус альбіцілля/ - один із найбільш живих птахів. Довжина його до 0.95 м., а з розпятими крильми до 2.50 м. його грубий, сильно закривлений, жовтий кілюв порівнює повжиною цілій голові. Ноги - долом неопірені, жовті із сильними па-зурями. В молодому віці майже одної темно брунатної краски. До-рослий з яснішою, часом білявою головою і шиею та заокругленим бі-лим хвостом. Старих скобів стрічаємо над водами, а манбри свої від-бувають дуже високо у воздухах для нас майже непомітно. Залюбки ловлять рбу - нуркукчи й в глибокій воді. Скоб живиться усякими птахами та звірятами на суші і воді, однак головною його поживою є риба. Гніздо /1.5 м до 2 м широке а 1 м. високе/ будує з гиляк та гилячок на скалах, високих деревах, в потребі в шуварах.

Скоб це птаха надзвичайно остроржна - з прагарно розвинени-ми спостережливими зміслами. Дуже тяжкий до вполковання. Зловлений та освоєний привязується до людини, а живе в неволі до 40 літ.

Написав : Лбо.

Із гір котиться вечірній альпеський вітер, довкруги туман закриває прозоре небо та насичує повітря шаром волгістю.

"Буйного вітру брата" доходять до хатини, яка одиночно стоїть краєм поляни під заслоною дерев. Бгльядас вона неначе колиба, що ягу чуми вони із оповіццень старши пластунів.

І де-то із них вже сам ночував там, в колибі, що цїмає се-ред шалого дерева.

І вони нагедують :

.... " Не прогульці ночуємо в колибах, хятах, ало робимо собі шаласи, чи будуюмо шатра. Цесом приходиться слати під вільним небом.

Шалас можемо збудувати довкруги дерева із галуззя, практично с будувати такзваний цаховий шалас. Робимо це тоді, коли приходиться нам ночувати під вільним небом, а не маємо шатра, та не хочемо ні змокнути, ні змерзнути.

Мендрівник вибирається на прогульку із шатром. С багато різного голу шатер. До сталого табору надаються різні, але до

мандрівного табору найкраще надаються малі на 2-3 особи /т.з. австрійські /, що складаються з двох полотнищ. В мандрівному таборі шатра ставимо просто на землі, але в сталому, де пластун живе довше, треба збудувати шатро із підсадою, обкопати його рівчиком та влаштувати його в нутрі. Шатро можна не лише купити, але і самому зробити. Добре і практичне шатро: держиться сильно кілків при натягнених боках, має багато ливів, якими можна натягати шатро, або його опускати / в часі вітру, дощу ітп. / має з долу підшиття т.с. повітряний пас матерії, яку можна заступити по знищенні новим, не перемакає, дається легко провітрити, дається легко зашнурувати, або позапінати, є вигідне до пакування та легке до несення."

І радісно усміхається "Брати" і тихо перекидаються словами, щоб своїм гамором не сполохати звірини, щоб бути приятелем звірят і шанувати тишу лісної гущавини.

"Наказ" і гурт задержується ... Налічники уложивши один біля другого говорять про те, що не молоді це мандрівники, хоча і молодечий ропонь палає в їхніх очах.

"Чергові" мають заняття, інші із любов'ю оглядають природу, яка викликає тугу за красою рідної землі. Черговий виїмає із налічника пластову сокиру.

А з гутірки про "піонірку" - ще й досі у пам'яті вказівки впорядчика.

"... Вона на кожному кроці потрібна. Її шанувати треба, не засікати в землю, не кидати на землю або в траву. Ноліна треба рубати скісно. Гіляки ніколи не обтинати проти напрямку, а завжди в напрямі росту. Гострити можна її не

лише на округлім бруці, а й на звичайнім камені з ріки. Щоб сокира не злітала з топогиша, треба її заклинувати. Топогише робимо з твердого дерева / бук, граб, ясень /, та немочуємо в конюшлянному олісві. В тому часі рятта пластунів оглядає довкілля, в якому прийдеться їм ночувати.

"Беселий Брат" ти о співає :

"Добрий вечір тобі,
Зелена ліброво.
переночуй мене, молодого..."

а опісля :

"Крутий берег, крутий,
Річенька бистренька
Далеко від мене
Рідинна сторононька..."

.... палас' вогонь, вариться в казані каша....

"Бувалий Брат" користаючи з вільного часу – говорить :

...." Таборова ватра, це найкращий момент в нашому житті.

Гона гейби ті старинні ігрища, що зєднували колись соняшну Геляду. Огонь... символ життя, щодоти і натхнення. Відколи перша людина перестала його боятись і навчилася цавати йому початок, то вже ніколи не випускала його з рук. Від тої хвилини він вабить до себе людину. Людина пізнала, що він дає їй тепло. Людина пізнала, що він допомагає їй удосконалювати свою зручність. Людині стає легше з його поміттю жити.

Таборова ватра це с святочний обряд. Культ святочної ватри це символ вищих людських ідеалів.

І тому святочної ватри не піщавуємо папером, не кидаємо до неї нічого крім дерева, не ваємо на ній і т. п.

- Місце на вогонь вибрати вільне від дерев по можливості на камяному підлозжі. Дворучи вогнища в змкненому крузі розмістити місця таборовиків.

Великої ватри старатися не робити, коли розгориться робиться дуже гарячо.

Так само не підкидати сирого дерева, щоб не чадила. Вогонь має бути ясний, веселий, бездимний.

Таборова ватра має вже прийнятий церемоніал, освячений традицією, спомином. Таборовий вартовий дає сигнал: "Збірка на ватру". Всі займають свої місця. Приходить командант, призначає "опікуна вогню", який розпалює вогонь і при першому заблиску всі стають на "струнко" й співають пластовий гімн.

По закінченні слід загасити ватру та присипати землею."

Скінчив - а "Брати" полинули у спомин минулих років і тих часів, коли то творилось у перше пластове життя.

"- Вечера "- стійкогий розділює, в руках кожного - їдунка. "Задуманий Брат" таборовим звичаєм бажає всім смачного, на що всі відповідають "Смачного -о"

По вечері збірка, звіт та молитва. Нічні стійки виставлені, кличка подана. - решта порядкує свої речі, мисться в холодній річці та йде спати.

Сплять - а сяйво місяця золотить заграву десь там на обрії, де котиться гірський вітер, де несеться пошмух дерев.

"Бувалий брат" при допомозі свого "динама" освічує частину колиби, щоб в нічній тиші, під звук мелодії дрімучого ліса, писати свій пластовий щоденник.

...." Щоденник його, це неначе його пластове життя. І тепер подає до нього ще дещо із пережитого. Ще дещо про

свої враження, які дні - дні гесни. Його щоденник це альбом -
- пам'ятник, це спогади того, що зробив, пережив, про що мріяв -
- снів, про що леліяв, чого бажав.

Колись впорядчик - цей перший його друг говорив : „Пластун
проводить свій щоденник. До щоденника записує не суху програму
дня, але свої враження та спостереження, бо щоденник це - не суха
хроніка. Прикрашує малюнками та рисунками, вліплює знімки, списує
таборові вірші та пісні...”

- Н і ч - .....

" Буйного Вітру Брати " під охороною своїх вартівників -
- "стійкових" сплять - в альпійській колибі, а над ними багря-
нить сні Батьківщини зов.

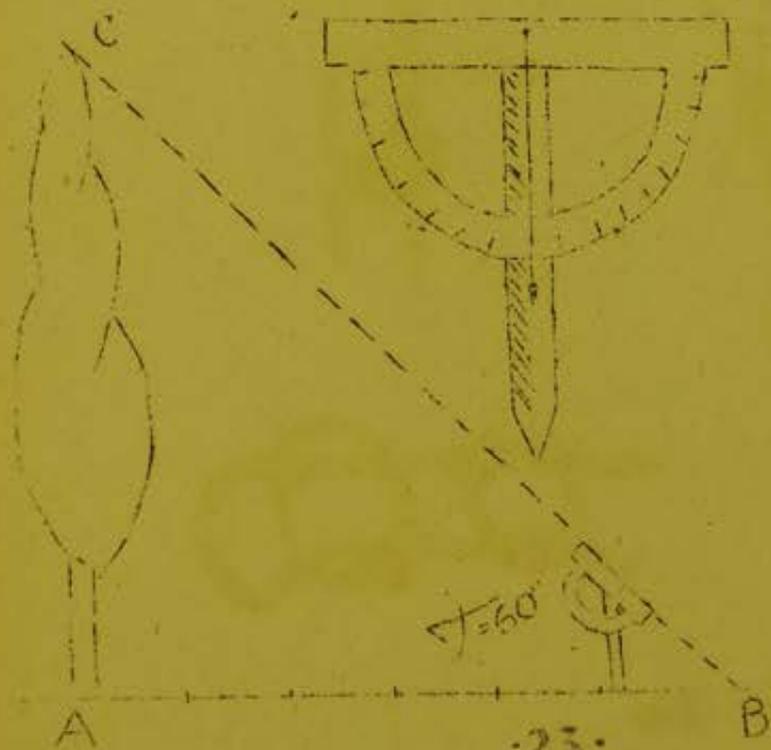
Що Пластун повинен знати

/подав:Рожко/

Як визначити висоту предметів: будівель, коминів, дерев і т. п., коли не можна вимірити їх звичайним способом

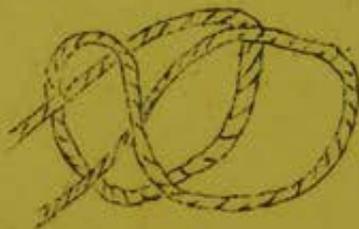
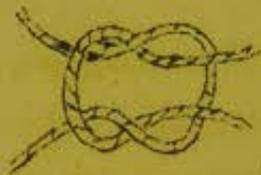
Щоб вимірити висоту предмету, потрібно дерев'яного кутоміра, якого лінія дорівнює 30 - 40 см. Кутомір цей прибивається цвяхом до дощечки довгої на 70 см. Кутомір прибити так, щоб був рукомий, а до вистаючого цвяха прив'язати півон, який вказує кут.

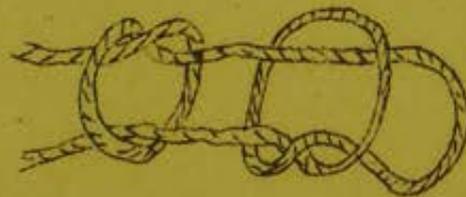
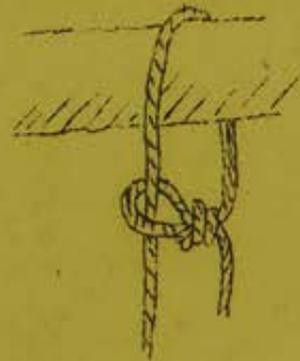
Взаписник пластуна.
роз: 1:600

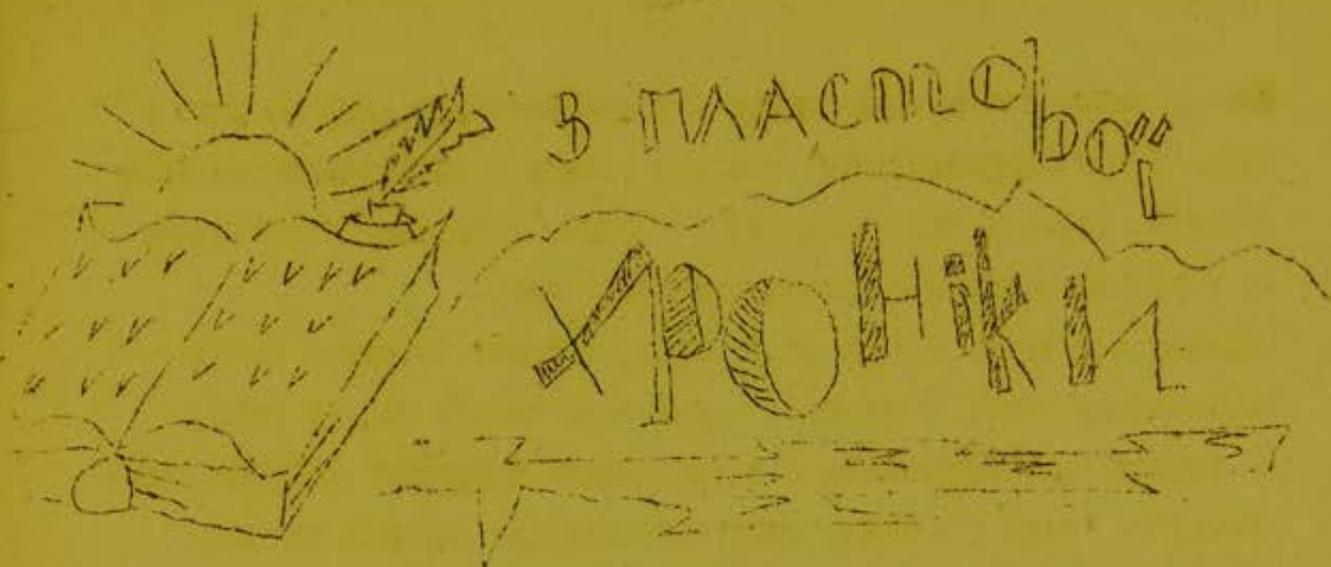

Візьмо вільну точку від пня дерева А, означуємо її як В і міримо віддаль від А - В /на пр. 6 м./ В нотесі пластвна за поділкою рисуємо лінію АВ. З точки В наставляємо кутомір так, щоб лінія кутоміра сягала до верхка дерева. Наставлений кутомір при допомозі півона вказує, під яким кутом нахилена лінія АВ до ВЦ. Лінія з точки В паде перпендикулярно до точки А. З точки В зарисовуємо знайдений кут 50° , а з точки А пряма перетинається в точці Ц. За означеною поділкою ділимо лінію АЦ на ті одиниці, які маємо на лінії АВ. Кількість одиниць на лінії АЦ вказує висоту.

Пластові
ВУЗЛИ

Із пріци Коша в Карльсфельді.

В останні дні грудня 1945 р. та в перші дні січня 1946 р. відбувся в пластовій комівці "пластовий курс" влаштований командою СМБ для тих, які проводять та працюють в юнацьких гуртках.

3 січня 1946 р. улаштував Кіш прещальний вечір для учасників курсу. Юнацтво не забуло навязати знайомства між собою.

"Дікаві" "Орли" запросили пластунів з Регенбурга на сходи, щоб розвідати як працюють вони у себе, та розказати їм про свої успіхи. Всі говорили, але найбільш вдоволений був хронікар, в руках якого пачалась, грубо оправлена: "хроніка вірських орлів" прийшлим святкам з ними коляда "пластового братства", яке радісно лунала в темних коридорах карльсфельдських бараків. Гурток "цугач" ходив із дбайливо підготованим вертепом. В часі свят юнацтво занялося кольпортажем: колядників, святочних карток, газетою.

В тому ж часі загонали до нас перші пластові вигання авсбурського Коша: "пластун" і "Новак".

В пластовій комівці відбуваються періодичні наради "субреферату УНЮ", які скликає референт Команди СМБ.

Приїздячі гості - пластуни відвідують "пластову комівку", розказують про свою працю та інформуються про стан праці нашого

Коше. І таким чином довідуємося про п'єстори осередки не лише в окупаційній американській зоні, але рівнож в англійській та французькій. Команда Коше на своїх "Ромових піддравах" обговорює та узгоджує працю між поодинокими Куренями.

Спільні молитви в неділі та в свята, святочні збірки з нагоди національних свят збирають у барні лави членів цілого Коше.

На імпревах, як виорячниками є заняті члени чотирьох жнацьких куренів. Рівнож вони виконують інші завдання для користі чи добра других чи табору. Ірраче рівнож Реквизитія Кошової газетки "Скоп", яка останніми днями тішиться досить великою кількістю дописів місцевого жнацтва.

Пластуни сеніори та сеніорки крім праці в куренях ~~умно~~ розпочали відновляти діяльність своїх давних куренів: "Лісові Чорти", "Ті, що греблі рвуть", "Санітарки".

Старші пластуни зорганізували зимовий табір в двірках коло Габсбурга, та приступили до праці у своєму гуртку. Частина із них працює виорячникам в жнацьких гуртках.

Новацькі гнізда, почали вже працю на підставі нових інструкцій VIII. Новацькі рої відбувають охоломи не лише в теплі доміни, але зі саночками вимашеровують в поблизькій лісок, щоб "морозець їх гуртував, а сніжок забивив".

Новацькі Курені, яких Кіш нарахував чотири, працюють вже вибраним пляхом.

І. куїнь піротовляється до 1-ої ш. ш. оби, робить прогульки із тереновими грами, відбуває стійки, та раненько відбуває ружанку, в якій перед ведуть ініціатори її, матуристи із гуртка "Лис". Гурток "Орел" їздив на стрічу до ростиного Габсбурга і знідтам послав новорічні бажання карльсфельдським пластунам.

Гурток "Цугач" не лише підготував "Бертеп", з якого дохід призначено на студію молоді, але організував цілоденну прогульку на лку за росив гурток "Лев". Прогулька та відбулася із наплечниками, пластовими палицями, шатрами та казаном. Гурток "Лев" навязав переписку із гуртком "Тарнан" із Аугсбурга. Гурткові пісні щораз краще лунають на сходинах та збірках гуртків. В загальному в курені ім. н. Богуча праця йде добре.

II Курінь веде працю із своїми молодшими гуртками, бо члени гуртків матуристок звільнилися з огляду на матуру. Найжвавіше працює гурток "Калина" /т.зв. торна /, який і на стрічу їздив, і до ліса із ливами, шатрами ходив. Також працює гарно гурток "Чаїва".

III Курінь поправляється. Гурток "Олень" не лише сходини переводить, але ранній біг вправляє / що середі /, і біч "Тигра", почав працювати новозаснований гурток "Крук"

IV Курінь переводить I-шу пл. пробу. Всі гуртки / разом чотири / працюють добре: дають дописи до кошової газети. [166]

Стріча в Регенсбургу.

Написав: Я. К.

"Чи справді їдемо до Регенсбурга". Ця думка мучила кожного з "Олів". Але врешті довіднемося, що наші мрії сповняються, бо завтра з гуртком "Калина" відіждемо, ілий день горячкові приготування, ніхто не сидів даром. Але найбільше праці мав наш малляр "Панько". Він бідака не спав майже цілу ніч.

Врешті так довго очікувана хвилина. З піснею на устах вишаєруємо під проводом звязкового поза колочі драти "Карлового поля". Всі веселі, жваві, на рукавах зелених блізок видніють гуртко-

ті знає ки.

Бесеріло. Дрібний дощ стукотів монотонно у вікна вагону. Десь далеко на обрії видніла невиразна червона смуга заходячого сонця. Бой пластичні були в дуже веселому настрої, танцювали, співали і жваво гуртожили. А на мене не вплинув цей загальний настрій. Притуливши лице до холодної шибки вагону, я ствердив, що була така сама погода, як тоді, коли я в останнє виїжджав зі Львова. Якраз тоді валилися старі будівлі княжого города Льва, бо ескадра літаків виводила над ним свої грізні танки. Який чудовий, а zarazом дикий образ представлявся тоді моїм очам. На згадку про це, я мимоволі прошептав :

" По рейках колеса гуділи
І в путь незнану потяг мчав,
Думки у рідний Львів летіли,
Що в димі бомб з очей зникав."

"Регенсбург — місто дощів і болота". Ми дішли до такого внеску, встаючи другого дня рано з приготованих нам регенсбурзькими пластунами леговищ. Ноправда запевняли нас, що бувають тут також погідні дні, але це нас не потішило, бо було жаль прогульки на " Вальгалю", яка через цей дощ відпала.

Придержуючись твердо пластового закону, в якому сказано, що пластун вірний Богові, по спільному сніданні ми вирушили до церкви.

Відтак відбулася коротка стріча з пластунами Регенсбургу. Ми вручили привезені нами дарунки і зацікавившись з їх дотеперішньою діяльністю, розказали про наші успіхи праці.

Обід, який приготували нам "господарі", був доказом справності пластунок в кулінарній штудії. Особливо подивугідний був "торт"

ни! всім так дуже смакував, що навіть дещо зробив з нього запас на допіку.

По обіді ми оглядали місто і приготувалися до власної стрічі.

Під вечір всі "Орли" вичищені, зачесані, виминаючи більші вальси, рівним кроком подалися в напрямі залі, де вже чекали регенсбурзькі пластуни. Перше місце до попису дістали ми.

Вимашерувавши на підришення, що заступало сцену, ми відспівали пісню нашої гуртки. На гітарі пригравав Фік — "Орли готові вже до лету". Відтак віддеклямовано цілу низку віршів улюблених членам гуртки. Особливої слави зазнав "Манько", який з приводу своєї "Біографії", на балаанні зібраних мусів гйти на сцену і всім показатись. "Манько" з міною мученика вишов, показався і знов пірнув в гурт зібраних. Також гурток "Ралина" відспівав свою пісню. Пластуни Регенсбурга виставили кілька добрих точок, з яких найбільше подобалося нам solely Миросі. Її голос дзвенить ще й до тепер в ухах деякого з "Орлір".

По пописах почалася забава. Всі бавилися дуже весело. О девятій годині прийшов "старий рік", який, лизивши свого наслідника і попрощавши зібраних, відійшов. Всі здоровкалися з новим роком. "З новим роком" — сказав і я, підходячи до одної "норої знайомої" з Регенсбургу. Я стиснув їй обі руки і пішов дальше вітати товаришок і товаришів.

Забави скінчилася спільною молитвою. Потанцювавши ще трохи в бурсі, ми пішли до нашої кімнати. Загасили світло. Поволі стихли оповідання вражень сьогоднішньої забави. Брешті спало все. Чути було тільки ритмічні віддихи сплячих. Я довго не спав. Роздумував над подіями минулого дня.

Ще темно було, як ми з вікон вагону прощали Регенсбург :
"Чому так скоро кінець прогульки." Ія думка мабуть кожному дош-
булжала. Але годі. Треба запанувати над своїми почуваннями і з
новою силою і охотою взятися до праці. І ми це зробимо.

Ми-ж Пластунни .

З ЖИТТЯ ГІМНАЗІЙНОЇ МОЛОДІ.

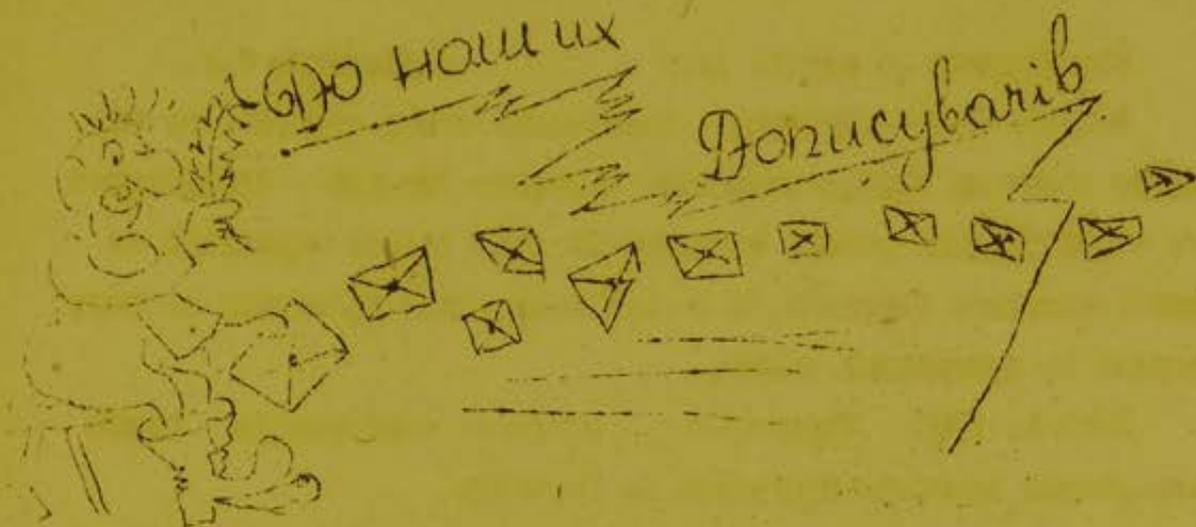
На закінчення півріччя влаштувала Дирекція Гімназії в таборі
на Карльсфельді в дні 3.ІІ.1946 р. "Руханковий Попис Гімназійної
Молоді". Відбулася ця імпреза у великій залі табору під вмілим про-
водом професора руханки п.А.А. Уже мило вразила нас т о ч н і с т ь
та д б а й л и в а п і д г о т о в а. То вправ виступило кілька со-
тень гімназійної молоді - у вирівняних лавах, в народніх отроях, і
з піснею на устах. Найкраще пройшли вільноручні чотиротактові впра-
ви хлопців і дівчат та гагілки. Зробили вони гарне вражіння і оста-
вили спомин на довго своєю масовістю та одністю рухів.

Потонні колони, ритмічний тупіт соток ніг, повні запалу молоді
обличчя - нагадали нам ... з Рідного Краю - котрийсь там із черги
із сокільських здвигів. Може дехто призабув хоч на хвилину - що він
у таборі вигнанців. -

Хочемо більше таких імпрез, але на вільному просторі.

ПЛАСТОВА ПРЕСА.

В Аугсбурзі появилися: "Пластун" часопис українського Пласту
в першому числі зредатованому чисто і з смаком цікаво заповідають-
ся нариси п.н. "Пластун мандрює", "Пластун серед природи".
"Новак" - часопис для новаків виданий пластовою командою. Тре-
ба признати його велику вигоду вартість для наших наймолодших, під-
мітити влучне підібрання матеріялу та мистецьке оформлення.

До Ред. Колегії - "Скоба" приходять дописи від юнацьких Гуртків. Не всі вони можуть бути поміщені в цілості або не все надається до вміщення в пластовому журналі, тому відкриваємо в нашому часописі куток, в якому будемо писати про ті дописи, що прийшли до редакції, та подавати свої зауваги.

Вступна заувага така, що деякі дописи замало опрацьовані, замало в них пластового підходу. Під працею розуміємо солідне опрацьовання того, що хоча дати до газетки.

Багато слів, багато говорення а зміст убогий. Якщо йде про саму тематику, то вона різна і це її добра сторінка, але й вона вимагає ще багато труду, щоб стати такою, яку хочемо бачити в пластовому журналі. Але ж деякі праці вдатні та навіть зраджують письменницький хист, а не вміщено їх тому, що своїм змістом не надавалися до поодиноких випусків "Скоба", тому що й він мусить мати на кожне своє число намічену програму.

Але Ви пишiть, дописуйте до свого пластового журналу на Карловому полі. Творіть покищо пером легенду пластового життя на чужині. Кожний Ваш допис, вірш, спомин, стаття - приймаємо із радістю і постарасмося використати.

Від Яворини до верхів Альп

/ учасниця С./

Жовтень 1942 – Криниця – вишкільний табір юначок – це ті:
... "що приїхали сюди, в найдальшу закутину України – Криницю, щоб тут у вишкільному таборі загартувати себе і свої характери до тяжкої життєвої боротьби." А дельше маємо опис прогульки на верх Яворини та прамальної ватри.

Жовтень 1945 – Карльсфельд – пластова конференція – перша ватра, перша пластова прогулька на Дугшпіце.

... "між прогульковцями були ті, що колись пнялися на верхіві Яворини. Але тут непривітні альпейські скали суворо дивились на наших орлят, які замандрували так далеко від Рідного Краю"...

Допись є цікава тим, що розказує про працю в гуртках молоді, яку прийшлося нам провадити останніх роках – роках воєнної хуртовини.

Звіт – Хроніка із прогульки на "Дугшпіце" та на "Вендельштайн" частинно був використаний.

Бог Предвічний народився – оповідання із Різдвяних Свят про хлопчину та лікаря, списане із дійсної події. Зміст цікавий, змушує до застанови та дає науку для тих, які не хочуть вставитися в положення других.

Написала Е.Л.

Наша заввага: пишiть дельше в тому напрямку – маєте залоруку успіху.

"Ва роки на чужині – вірш – написала Кудлата із гуртка "Зозуля". Розповідає про виїзд з дому, працю в фабриці, а кінчає про табір в Карльсфельді,

... "Тут ми ходимо до школи
І вчимося гарно
А й у Плясті ми працюєм
Весело й справно

бо гурток наш всяди перший,
це мусите знати,
і нікто у нас не сміє
неправди сказати

Написала Е.Л.

Чи чували добрі люди, що в Карльсбелдї сталося
Вірш розказує про виступ гуртка "Зовуля" та про її членів. Це
віршована проза, яка має дещо із гумору та сатири.

Із дописів гуртка "Бджілка".

Вірш про двох друзів - пластунів, що залюбилися в одній пластуни-
ці - подала О.Б.

У двох ви не розійдетеся	"Бджілка" молода,
У дівчині одній	пропаде ваша ширіть,
Бо знайдеться ще "Бджілка"	пропаде вся дружба.

Вірш - пісня нічим не помітна, лише може тим, що змінює
її, вкладаючи пригоду із життя пластунів. Авторка забула про пла-
стову тайну. -

С.Х. подяє народну пісню. Те саме зробила Н.О. та хтось, хто
забув підписати свою допись.

"В таборі уложила" Д.

Немає краше, як в таборі
В Карльсбелдї у шкільній,
Кмба, кмба, кмба раз
Кмба, кмба, кмба два

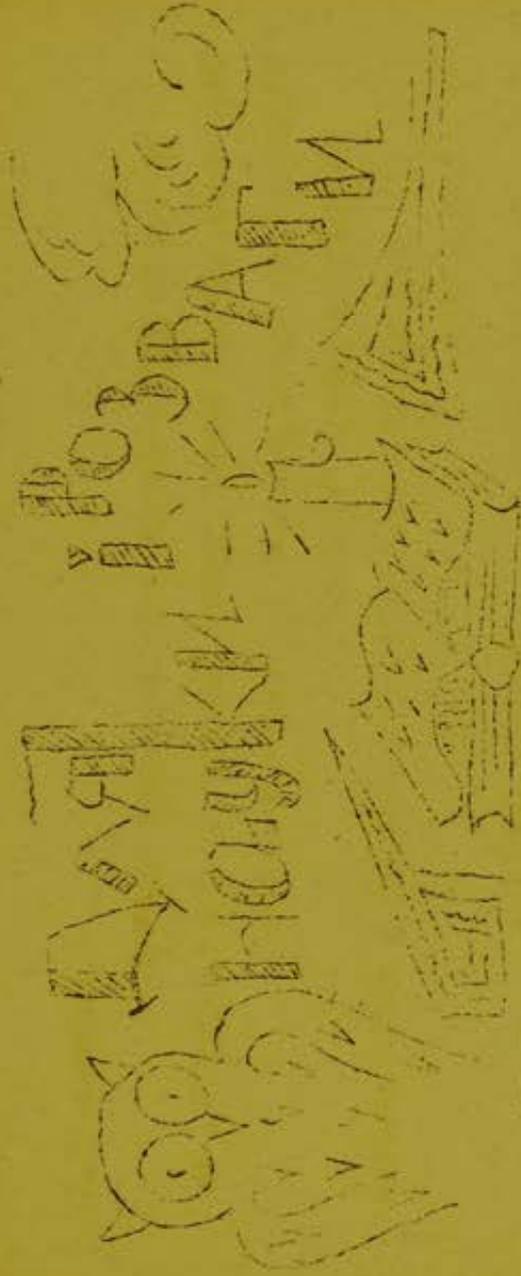
Багато є "кмби", а замало змісту. Чекаємо на доповнення.

"Рідних Сторін" написала О.М.

Опис природи і зимової, за якою трудиться тут на чужині. Краса і лю-
бов, радість і тут вів із рідних сторін... "Всі - чи старий,
чи малий вітають життя, радісно, погідно підкесавши рукави, беру-
чись до праці. Ясно, легко, привітно, свіжо на наших рідній землі,
бо ніде так сонце не сходить, ніде так життя не кипить."...

Спомин гарний, але закороткий.

Дальший тяг нашого листування поцімо в наступному числі.

"НАГОДА ЦИ ЗАСАДА"

/До Хроніки - "Істгубсам" /
/4.3/

Свята, - нехай на чужині, але свята. Все тоді мусить бути. І зісти, і випити, і закурити.

Святкував Карльсфельд, а з ним сотні пластового юнацтва. І було б все в порядку, якби не нагода, яка винятками хотіла підвезити засаду.

Хтось говорить: Винен Пласт, бо має Пл. Закон без винятків, - а інші: "Винна латинська граматики, яка без винятків не могла б існувати".

Святкували всі, і "Іструби" між іншими теж.

Але як випадє бавитися, зриваючи із традицій чарки та цгарки, забуваючи про прийнятий "бон тон" наших днів.

І сталося те, що нагода збівтувалася проти засади, і прийшло до компромісу, яким був виняток. Може перший раз .... але нагода пере-могла.

Хтось опісля говорить: "Ігор був чесний із собою" .....

Минули свята, забулась чарка, і знову прийшли шари дні, дні без нагод. Засада минулась, і все їде своїм шляхом далше.

Але спомин зі свят залишився, і лишитья теж в пам'яті по-
стать якогось Ігоря, чи Єргена, чи інших, які зуміли може вперше ста-
нути віч - у - віч нагоді і дати змогу перемогти засаді.

ПЛАСТУН ДВАС ПРО СВОЄ ЗДОРОВ'Я

Гурток "Олень" - 2/III, V, VI, VII, влаштовує кожної середи о
7 год. ранку біг "навпростень". Недовга траса - терен майже рівний.

Треба трохи раніше встати. Але за те ми здорові і веселі,
як слід бути бистроногим "Оленям".

Охочих просимо до нас, до гурту, приймаємо радо. Збірка о
7 год. ранку в середу, біля Каплички.

Олень.

ЗИМОВИЙ ТАБІР СТАРИХ ПЛАСТУНІВ.

В днях від 17. I. 46 до 26. I. 46 г. в Аркірх біля Кавсбаверн.

Учасників 20. Завдання табору: пластування та леметарський
короткий курс. Приміщення: привітний дім лісничівки на чудовому
гірському верху, де красувалася стариння римська башта.

Таборове життя почали ми відчитанням кошового наказу.

Програма наших занять: гутірки, а після обіду їзда на лешетах.

22. I. відсвяткували ми влаштованням святочної ватри, а на за-
кінчення з верхів підальпейських гір полинула стрілецька пісня, як
вияв наших обітів, мрій та туги - для рідного краю. Після присвічу-
ючи смолоскипами вийшли ми на стару римську башту, і там помолилися
Богові нашою піснею "Боже Великий".

В часі існування табору відбули ми прогульку до Ноербак'у.

Табір тривав 10 днів, але полишив нам незатерте вражіння спіль-
но прожитих, веселих днів. Своє завдання сповнив як найкраще, бо учас-
ники табору карльсфельдці та мюнхенці зжилися в одну пластову ро-
дину.

Відродженський рух

Камінь

Відродженська пропагандивна

стаття .

нап. Черо .

Помішуючи цю статтю даємо нашім прихильникам іласту до рук матеріял для переведення пропаганди за поширенням відродженського руху серед молоді.

/Ред./

В місяці лютому цілий культурний світ присвячує багато міся пропаганді абстиненції. В цей місяць усі абстинентські організації скріплюють свою пропагандивну акцію, видають обширну літературу, влаштовують зібрання та покази, аби переконати широкий загал у тому, що вживання алкоголю й нікотини не приносить не то користи, але дуже і то дуже шкодить людському організмові. Ці починання абстинентських організацій наводять видатну допомогу державних урядових чинників та церковних кругів, не оглядаючись на визнавану релігій. До цієї акції долучується багато людей доброї волі й так круг абстинентів або хоч симпатиків цього руху, поширюється і захоплює щораз нових прихильників і визнавців. Абстиненти це в більшості

люди, на яких можна покладатися, можна мати до них довіря, бо вони
вміли кати собі раду з собою, побороти свої алі нахили й налоги
вміли опертися спокусам життя, тож зуміють побороти всі труднощі
й перепони, виконуючи доручені їм завдання.

Белікі люди, провідники народів у визвольній боротьбі, про потре-
бу абстиненції висловлювалися дуже прихильно, а то й самі були
активними абстинентами й пропаторами повної абстиненції /М.
сэрк Гувер/.

Про шкідливі наслідки вживання алкоголю, нікотини та інших нар-
котиків немає потреби говорити. Це підтвердила вже давно наука.
Через вживання отсих отруй людський організм не то не кріпшає,
але ще терпить і ниціє. А крім цього вживання алкоголю /та
й інших наркотиків / дуже й то дуже відємно впливає на харак-
тер людини, на її мораль.

Статистика виказує, що більшість злочинів виконують люди по
п'яному. Знаємо з досвіду, що п'яна людина звичайно робить те, чо-
го не поважилася б часто навіть подумати по тверезому. Крім
цього люди, що не ростаяться з алкоголем, є слабодільні, під-
падають під чужий вплив та дуже часто стають знаряддям злих
людей у виконанні різних неморальних учинків.

Пластова організація, спираючись на точку пл. закону, в якій
говориться про обов'язок пластуна дбати про своє здоров'я, стоїть
за повну абстиненцію серед пластунів. Пластун має бути природною
людиною, та користується всіма дарами йи. Бог м даними, свідомий
свого призначення пластун користується тільки тими плодами зем-
лі, що дають силу його тугим м'язам та ясність і непорочність

думкам.

У відродженні Пластової організації, що так бурно розвивається на наших очах - ми маємо великі завдання. В першу чергу всі ми мусимо стати правдивими пластунами, отож слід нам як тим, що дбають про своє здоров'я - глибоко і раз на завжди прийняти ідею абстинентства. Але це ще мало - наш обов'язок дбати і про других, про своїх друзів. Тому нашим завданням ширити відродженську ідею між товаришами шкільної лавки - все і при кожній нагоді не забуваймо, що в Пласті "росте новий люд". Тож до діла, з нагоди місяця лютого присвяченого боротьбі з алько-голем і тютюном, доведімо ударну пропаганду серед молоді з цієї родинницьким рухом.

--- " " " ---

В пласті "росте новий люд" - але працею і трудом кожного пластуна над виробленням свого характеру і сильної волі - щоби досягнути те, що хоче в ньому бачити кожний непластун.

Написав : О. Грим .

/ Ловецький спомин /

Хто не читав "Лиса Микита". Хто не одушевлявся по мистецькому описаними помислами того хитруна, у всяких прикрих хвили-^внах життя де він завжди - навіть у безвихідних хвилинах находив для себе "фіртку". - А ще як хто наслухався різних історій з життя того поетника з уст власників курників, той міг би собі подумати, що справді Лис - це той прехитрий Микита, що і "скараний на горло" через повішення на сухій галузі ще в останній хвилині находить викрут. І то не лише спасається, але й ордер дістає.

В дійсності ж дається лис, чи не з гордошів на свою обережність та хитрість, не тяжко полювати. Сам стріл до лиса не представляє труднощів. А ще на засідці, на стерві. Дещо трудніше буває на полюваннях, де мисливий мусить відповідно приховатися, щоб взагалі прийти до стрілу. Убити лиса, це для ловців добрий успіх. А ще як пощастить кому сь. Остаїй покласти кілька шкідників, то не один завидує щастю того вибранця - ловця. - Належати до таких доволі рідких щасливців дозволив раз ловецький патрон і мені. І цю історією хотів би я поділитися з молодими читачами, з яких не один певно мріє стати мисливим.

Було це 16. грудня 1943 року/такі пат. памятається /.Морозний ранок привітав нас пекучим сідчим вітром на польованні з нагіркою на заці і ліса в горібовинні околиці с...ського раддісництва в Стеніславівській. Уло нас чи не іі рвти ць.Доляган. я було добре зо.ганізоване ,лиш погода на конче сцїяла. Замця було ,як на ту околицю, обмаль-десь не десь показався Микита, але завжди якось викрутисся з малепи, виішовши боком ,або через нагінку.Я особисто шастя не мав.Нічого не " ішло ".Бачив я здалека, як іншим Остаїі сьак-так шастив, бачив, як нашому тодішному шефові лис-злочотга уростом перед самимі дїлами магнув,поріль цей отямився...Найближчий сусід ^{поглядив} в останній хвилині ще в гущавнику золотий козшок шротом,але на кількох краплях "сїрби"ї скінчилося .Очевидно, що іі гумору в мене не було-тамбільше, що мороз з мрякою і вітром дошку - дївав.І кажу я вкінці до провідника польовання : "Юрку, дай хоч раз стрілом кров загрїти."

"Чекай,ше стрїлятимеш.Якраз проходять останні два гони-там певно пошастить."

Дїставши обіцяне " добре місце " -я зовсім не був вдоволений. представте собі :високий ліс поперебиваний молодняком на узбіччю невисокої гори. Ми уствєлені до подвійного гону на дорїзці ,що біжить з гори легкими кригмлями до потоку.Дорїзка не більша 1-1/2 м. завширшки,переді-мною і за мною якиє 20 метрів широке пасмо молодняку, густого як шїтка, мьло що не в члопа заввишки.Модете собі уявити яке шють мене огорнула, як я побачив себе на такому небідралному становищі.Ні шонебудь побачити, а як побачиш на дорїзці, то при найбільшї меткостї

ледви прийдеш до стрілу. Словом стоїш перед стіною.

Не стану розказувати тут про передостанній гін, де знову було "ніщо" - бачив лише здалека, як здоровенний темнавий Микита, що його мій сусід негостинно привітав олигавим бобом, з місця завернув і ... тільки його й бачили. Але опишу докладно останній гін-"відвертанні", в якому мені Остаїй таки не поскупився шастя.

- Перейти гущавник і стати в високій сеглі - майнула в мене думка. Я зараз переверів думку в діло - тимбільше, що не добував у тому напруження ловецької карности. Стаю під крісло - тою ялицею - клапанею, надломлюю гілля для красивого вистрілу та втону в місце. Ледви освоївся я з оточуючою природою в зимовій одежі, а вже і донісся здалека звук трубки, знає, що на гінка рушила. Як це прийшло, не знаю, але було "воно" менше-більше так: кілька мінут по трубці бачу зправа здалека в сеглі Микиту, який скоком "сидить" просто на мого правого сусіда. "Спробую" - мигнула думка. Отіною віддаль - 130 кроків - підношу рушницю і проваджу - 100 кроків, 30, а тут - о . леле . - корчі, пропале! Потискаю - бум . відзивається в лісовій тиші стріл і бачу, як Микита "змолот млинка". Не відкладаю рушницю - впливаюся - ні, не ругається, значить ледить.

Ізб'яю і з новим вдоволенням впливаюся в природу, чи ще дещо не біжить. Нагінка ще не чути - кругом зловіща тишина. А тут - прямо переді мною - здалека в сеглі замиготіло... що... Невже ж і справді. Напружую зір - так, таки й другий "пан" Микита тим разом лешо зліва - добрим "трухцем" шнурве", витягнувши голову вперед та звисивши хвостяку.

Бездушно — але відважно, без обережності, прикладаю рушницю, проведшу, скільки лиш досягне поза себе, щоби не "попасти" в свого долішнього сусіда, потискаю язичок і на віддаль я — ки 60 кроків пранішк другий М'кит, мов вдарений громом, ма нувши раз на прощання духнати м'востом. Кров у мені за- грала — рука попестила "бельгійку", і з гордою міною по- біника ричікув кінця. За кілька мінут перебігає далеко річ- кою сеглою на вскіс згори на долину засць- чую два стріли під берегом-відтак той самий засць майже тою самою дорогою для мене за далеко. — "дере" догорі, що ноги витр мууть. Тепер чути вже нагінку. Гарно — гадаю собі — два лиси, але ні, це ще не кінець, бо в засягу мого зору з' являється постать ще одного М'кит, притисненого нагінкою, — просто мене, — прикла- даю рушницю — віддалення ще дко менше — стріл і листка пере- кадається млинком та тріпнувши лапками кінчить своє розбиша- цьке життя.

Більше стрілів в тому гоні не було.

На збірну точку явився я в товаристві трьох лисів. Можна собі представити обличчя "наши-" стрільців.

Радник О. не втерпів: "А чие бажання приносить таке щастя. Я дружині не скажу."...

"Ласі" — відповідаю сміючися — "а на мою дискретність теж мо- жете числити."...

На розкладі того дня було 13 зайців і 3 лиси.

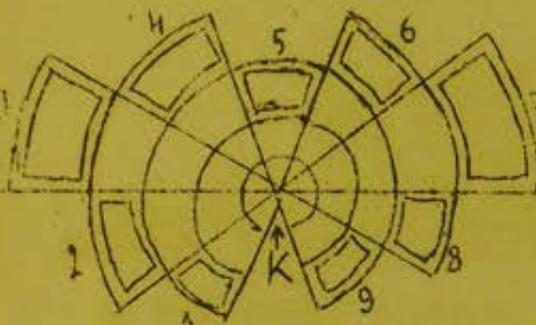
/Пластуни-приятелі звірят, підстерігають у них усі прикмети звірячого хисгу, що могли б їм стати в пригоді. Вони слідку- ють за життям звірини і вливаються у її несприймання усіх зовнішніх з'явліш. Пізнаючи життя звірят, пластуни стараються пізнати природу. Це оповідання вміщуємо, щоби показати, як легко та необачно може згиннути великий звірячий сілосос, коли загубить свій сист, свою сторожкість. Це сумна прагода. А Ви, чи- тателю подумайте про другу, кращу прагду. /Ред./

Загадки

Розбите коло.

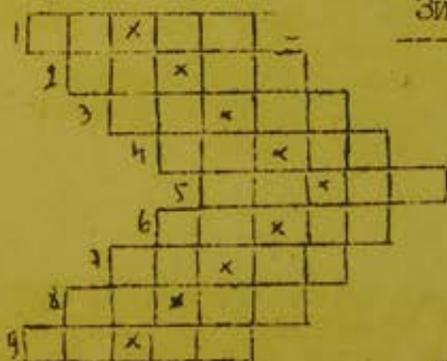
Уложив : Грек

Букви : а, а, а, а, а, а, е, і, і, і, і, и, и, и, л, л, л, л, л, л, м, м, н, н,
н, о, о, о, о, о, о, р, с, т, у, у, ч, ш, ю ;
З цих букв утворити слова так х значень

1. Бувать в гаю
2. Місто в Карпатах
3. Рід куша
4. Сгята книга музулман
5. Прилад, щоб відмикати замки
6. Рід горняни тканин
7. Частина ноги
8. Бувает в кухні
9. Ріка на підкавказі

Буква К спільна для всіх слів і являється початком кожного слова.
Букви в зазначених кратках, читані від 1- до-9, дадуть імя і прізвище одного з основників українського пласту.

Зигзаг.

1. провідна верства - вибранці
2. Озеро поблизу Криму
3. Зробице жіноче імя
4. Ріка в Кубанщині
5. гід зножки на товарах
6. Металь
7. Нічний птах
8. Сівець-хижак полуднемих країв
9. Місто на Лемківщині

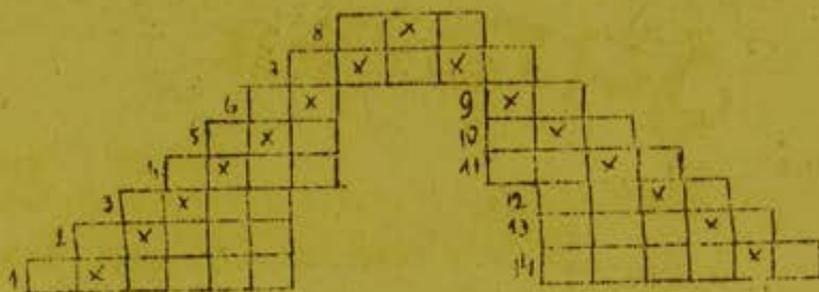
Букви в означених квадратиках, читані згорі вниз, дадуть імя і прізвище одної визначної постаті з козальких часів.

" " "

За влучно розв'язані загадки доручені Г. долегі
до дня 20. лютого, одержать як нагороду матеріали
до 1 пл. проби.

/Ред./

Буква "Л"

1. Грецький філософ	8. Комаха
2. Звіря наших Карпат	9. Ноша/музична/
3. Конечне в лотерії	10. простір поля
4. Музеське ім'я	11. Ріка в Чехії
5. Пролод по ловлі риби	12. Рід гірських орлів
6. Ріка в північній Азії	13. Можна набути в цукорнях
7. Уживають при таборванні	14. Голова держави в Туреччині

Буква, в зазначених кратках, читані вгору, а після вниз дедуть імя і прізвище відомої дінки, суспільної діячки останніх десятиріч на Україні.

рєвградки з попереднього числа.

Магічні сходи : поземо : 1. ладо 2. риса 3. маря 4. дама 5. куба
6. гата 7. тома 8. нога 9. рєса

доземо : 10. ар 11. дим 12. осад 13. арак 14. амур
15. абот 16. Арон 17. амор 18. ага 19. ас

Числова загадка : "Слєва не поляже, а розкаже"....

Ключ: 1. Ярослав 2. проказа 3. Нерон 4. коба
Подвійний магiчний квадрат : 1. доля 2. опир 3. лико 4. Ярослав
5. люпа 6. Амiс 7. Вася.

пластун є чємний.

Будинєк де батько із сином на прохiд, по дорозi стрiчають паню з песиком. Проходячи - хлопчик рiзко клянється, а батько теж. Голд минули, батько запитує синка : "Чи знаєш цю паню"? Син відповiдає : "Я знаю, татусю, лише цього песика."

Рожко

Надєшлайте свої дописи до Рєдколегiї-таборєва залє-Карльєвєльє-пластовє домиєки. Пишiть читко.

Вітання

Х вела Богу. Вже скінчилися
сходини Редколегії.....

Ось Вам матеріяли, потім
знайду інше місце на
..... гніздо.....

Зимовий спорт на "Карловій толоці".

Запасові ноги й
черевики на манд-
рівку..

